వన్ మినిట్

టైపిస్టు గదిలోంచి ఫైల్సు తెచ్చి రామారావు టేబులు మీద పెడుతూ .. 'శేఖరంబాబు గారు మిమ్మల్ని పిలుస్తున్నారు !' చెప్పాడు ఆ ఆఫీసు ప్యూన్ పోలయ్య.

తాను తెచ్చిన వర్తమానాన్ని రామారావు గారు విన్నారా లేదా ? అన్నది తన కనవసరం అన్నట్లు ఆయన మాట కోసం వేచి చూడకుండానే వెళ్లిపోయాడు పోలయ్య.

పోలయ్య అన్నమాటలు విన్నా మాటాడే స్థితిలో లేడు యూడీసీ రామారావు. ఏదో ఫైలు చూస్తున్నాడు. ఫైలు పేజీ తిరగేస్తూ తలెత్తి చూసాడు. అతనికి జవాబు చెప్పాలని.... పోలయ్య కన్పించలేదు. మరో అపరిచిత వ్యక్తి కనిపించారు. ఆయన వైపు ఎగాదిగా చూసాడు. వయస్సు యాభై దాటివుంటాయ్ తెల్లని పంచ ధరించారు. చొక్కాపై కోటు వేసుకొన్నారు. ఆ కోటు వయస్సు సులువుగా రెండు పుష్కరాలుండొచ్చు. అక్కడక్కడ కుట్లున్నాయ్. చొక్కా లోపలి కూడా బాగా చిరిగిందే అయివుండోచ్చు. దైన్యంగా తన వైపే చూస్తున్నాడు.

"నమస్కారం రామారావు బాబు !" అన్నారు చేతులు జోడించి వినయంగా!. తిరిగి నమస్కారం చేస్తూ 'అలా కూర్చోండి!' అంటూ ప్రక్కనేవున్న కుర్చీని చూపించాడు. "తమరు పెద్దవారు ! తండ్రి లాంటి వారు ! మా లాంటి కుర్రాళ్ళకి నమస్కారం పెట్టడం నా కిష్టం వుండదు !" అన్నాడు. రామారావు మాటలకి ఏమనాలో తెలీక తికమక పడుతూంటే మరలా రామారావే అన్నాడు. "నేనీమధ్యనే ట్రాన్సఫరయి యిక్కడకు వచ్చా ! మిమ్మల్ని చూడ్డం యిదే !"

"చిత్తం ! నన్ను రామానాధం అంటారండి! కాకినాడ సబ్‌డివిజన్‌లో యూడీసీని" చెప్పారు నమ్రతగా.

" రామనాధంగారంటే మీరేనా సార్ ! మీ పేరు చాలాసార్లు విన్నా !

మీరంటే మా ఆఫీసులో అందరికీ మంచి ఓపీనియన్ వుంది !" ఆ కాంప్లిమెంట్సు కు ఆయన ముఖం వికసించింది. "ఏదో నామీద అభిమానంకొద్దీ అలా అనుకొంటారు !" మనం జీతం పుచ్చుకొన్నందుకు పని చేయాలిగా!" అనేసారు తేలిగ్గా. "మీకు లీవ్ సేంక్షన్ అయినట్టు ఆర్డర్సు పంపాం ! ఇంకా రిలీవ్ అవలేదా సార్"?

"రిలీవ్ అయ్యాను బాబూ! మా అమ్మాయి పెళ్లికని శలవు పెట్టా! పి.ఎఫ్. విత్‌డ్రాయలుకు కూడ అప్లయ్ చేసా! మూడు వారాలయింది. ఎల్లుండికల్లా మిగతా కట్నం పెళ్లవారికివ్వాలి ! తమరెలాగయినా శాంక్షన్ అయేలా చూడాలి! లేకపోతే అభాసుపాలవుతా! నాకీ సహాయం చేయాలి !"

తాను వచ్చిన పనిని సవినయంగా మనవి చేసుకొన్నారు రామనాథంగారు .... ఆయనలో ఆందోళన ద్యోతక మవుతోంది.

"ష్యూర్ ష్యూర్ ! ఆఫీసర్‌గారు ఈ మధ్య కాంపుల్లో వుండటంవల్ల ఆలస్యం అయింది. మీ లోను శాంక్షన్ అయింది !" చెప్పాడు రామారావు కుర్చీలో సర్దుకొని కూర్చుంటూ.

రామనాథంగారి మోహంలో మతాబాలు వెలిగాయ్ ... మహదానందం పొంది లేచి నిలబడ్డారు.

"చాలా థాంక్సు సార్ ! శాంక్షన్ డిస్పాచ్ అయిపోయిందా సార్ !" అడిగారు. "నోనో ! కూర్చోండి ! ఇప్పుడే మీ శాంక్షన్ టైప్ అయివచ్చింది. వెరిఫై చేసి ఆఫీసరుగారికి పంపిస్తా సంతకానికి !" అంటూ ఫెయిర్‌కాపీ పేడ్ ఇచ్చాడు.

టైప్డ్ కాపీలను బయటకు తీసి పెన్‌కాపీతో వెరిఫై చేస్తూంటే ఉప్పెనలావచ్చి పడ్డాడు డిస్పాచింగ్ క్లార్క్ శేఖరం !

"వాట్ మాన్ యింతాలస్యం ? పోలయ్య చేత కబురు పంపా చెప్పలేదా?" వస్తూనే అడిగాడు.

రామారావు పలక్క పోవడంతో చీకాకు పడ్డాడు. "ఏమిటోయ్ అంత దీక్షగా చదువుతున్నావ్ ? డిసిప్లినరీ ప్రొసీడింగ్సా ?" అడిగాడు ఆలస్యానికి అసహనంగా.

"రెండు నిమిషాలాగ వోయ్ ! వస్తా !" చెప్పాడు రామారావు స్పెల్లింగ్‌ను కరక్టుచేస్తూ.

" మన టైపిస్టు టైపు చేస్తే పేరాకి పాతిక తప్పులుంటాయ్ ! తర్వాత తాపీగా చూసుకోవచ్చు! గెటప్ మాన్ ! లెటజ్ హావ్ కాఫీ !" తొందర చేసాడు.

"వీరు రామానాథం గారు మన ...." ఏదో చెప్ప బోతూంటే సగంలోనే అందుకొన్నాడు శేఖరం.

"నాకు తెలీకపోవడం ఏమిటోయ్!" అన్నాడు రామనాథంగారి నమస్కారాన్ని వుదాసీనంగా అందుకొంటూ.

"వీరు పి.ఎఫ్. లోనుకి అప్లయ్ చేసారు! శాంక్షన్ కాపీ వెరిఫై చేస్తున్నా! ఒన్‌మినిట్ ఆగవోయ్!"

"ఆc ఆc ! ఈ లోన్లూ అడ్వాన్సులూ ఎప్పుడూ వుండేవే! నైన్టీ పర్సెంట్ బోగస్ ! కాఫీ తాగొచ్చిన తర్వాత చూడొచ్చు! రావోయ్! నాకు నాలుగు ట్రేలు డిస్పాచ్ కోసం ఎదురుచూస్తున్నాయ్ !".

"నాది బోగస్‌కాదు బాబూ ! మా అమ్మాయి పెళ్లి పదిరోజులుంది!" ఆర్ధంగా అన్నారు రామనాథం గారు.

"ఓహ్! మీది బోగస్ అని నేననడం లేదండి! ఎక్కడో టెన్ పర్సెంట్ మీలాంటి నిజమైన కేసులుంటాయ్! కాదన్ను! మీ రేమి అనుకోకుండా వుంటే ఒన్ మినిట్‌లో కాఫీ తాగి వచ్చేస్తాం!" అని ఆయన పర్మిషన్ తీసుకొన్నట్లుగా భావించి,

"రావోయ్! కాఫీ పడకుండా ఒక్క నిమిషం కూడా వుండలేను!" తొందర చేసాడు శేఖరం.

రామారావు ఏమీ మాట్లాడలేడ మౌనంగా వుండి పోయాడు.

"వెళ్ళండి బాబూ ఆయనంత ఆతృత పడుతున్నారు! నా లోను ఎలాగూ శాంక్షన్ అయింది కదా ! వెంటనే వచ్చేయండి! లాస్టు బస్‌లో యింటికిపోతా!".

ఇరకాటంగావున్నా అనక తప్పింది కాదు రామనాథంగారికి సభ్యతకోసం "వెంటనే వచ్చేస్తాం! ఎక్స్యూజ్‌మీ ! రాగానే ఆఫీసరు గారి చేత సంతకం చేయించి

యిచ్చేస్తా! రేపు క్యాష్ చేసుకోవచ్చు!" అంటూ లేచాడు రామారావు అయిష్టంగానే.

ఆఫీసునుంచి బయట పడగానే విసుక్కున్నాడు రామారావు.

"ఏమిటోయ్ నీ కాఫీ గొడవ ? లంచవరులో తాగావా? తర్వాత పాపారావు మూడున్నరికి పార్టీ యిచ్చాడా? ఇప్పుడు నాలుగున్నరయింది! అప్పుడే మళ్లా కాఫీయా?".

"మీ కేవిటోయ్ గబగబా నాలుగు ముక్కలు రాసేసి నా మొహాన పడేస్తారు! ఆఫీసంతటికీ నేనొక్కడినే డిస్పాచర్ని. నాలుగు ట్రేలు పుల్‌స్వింగ్ పడివున్నాయ్ ! అవన్నీ కదలాలంటే నామెదడు పనిచేయాలి! లేకపోతే ఒక వూరివి ఒక వూరికి పోతాయ్! అప్పుడు చీవాట్లు!".

"ఆఫీసు టైంలో యిలా బయటకు వచ్చి టైంవేస్టు చేయడం నాకు నచ్చదు!" ఖచ్చితంగా చెప్పాడు రామారావు ఎదురుగా వస్తున్న రిక్షాను తప్పుకొంటూ.

"అంటే నేను పని యెగ్గొట్టేవాణ్ణనా నీవుద్దేశం ? కోపించాడు శేఖరం.

"అహఁ! వూరికినే అన్నా! నాకు కాఫీ తాగాలనే వుంది! లేకపోతే చేతిలో పని అపుచేసి వచ్చినందుకు అలా అంటున్నా!" సర్దుకున్నాడు స్నేహితుణ్ణి ప్రసన్నం చేసుకొందుకు.

ఇద్దరూ హోటల్లో దూరారు. ఎక్కడా కుర్చీలు కాళీగా లేవు. " హోటలు రేట్లు పెరిగిపోయాయంటూ అందరూ గోలచేస్తూ వుంటారు ! ఒక్క సీటు కూడా ఖాళీ వుండదు ! విసుక్కొన్నాడు శేఖరం.

ఎవరో యిద్దరు మిత్రులు కాఫీలు తాగుతుంటే వారి పీకల మీద నిలబడ్డారు కుర్చీలకోసం.

"నాలుగానలభై ! అంటే మనం బయలు దేరి పదినిముషాలయిందన్నమాట!" అన్నాడు రామారావు కుర్చీలో కుర్చుంటూ.

"ఎంతసేపోయ్! ఒన్ మినిట్ !" అంటూ సర్వరు దగ్గరకిపోయి వన్ బై టూ కాఫీ ఆర్డరిచ్చి తిరిగివచ్చి కుర్చీలో కూర్చున్నాడు శేఖరం.

" ఈ సర్వరు మనల్ని చూడ్డానికి అయిదు నిమిషాలు. చూసాక ఏంకావాలని అడగడానికి మరో అయిదునిముషాలు తేడానికి మరో పది నిముషాలు ! అందుకే వెళ్లి చెప్పివచ్చా ! లాంఛనం కోసం చూస్తే టైం వేస్ట్ ! ఏమంటావ్ ?.

రామారావు మాట్లాడలేదు. అయిదునిముషాల తర్వాత అనుకున్నట్లుగానే సర్వర్ వచ్చి "ఏం కావాలిసార్?" అని అడిగాడు. నిర్ఘాంత పోయారు మిత్రులిద్దరూ.

"బాబూ ! సర్వారావూ! ఇప్పుడే కదయ్యా దోశల పెనందగ్గరికొచ్చి మరీ మనవి చేసుకొన్నా ! ఒన్ బై టూ కాఫీ అని " అంటూ తల పట్టుకొన్నడు శేఖరం.

చిన్నగా నవ్వుకొన్నాడు రామారావు.

"చూడు మిష్టర్! అర్జంటుగా వెళ్లాలి తొందరగా తెచ్చిపెట్టు !" చెప్పాడు రామారావు.

'ఒన్ మినిట్‌సార్ !" అంటూ పక్క టేబుల్ దగ్గరకి పోయాడు.

ఆ మిత్రులిద్దరూ ఒకరి మొహాలొకరు చూసుకొన్నారు.

" ఎవిటోయ్ ! వీడూ ఒన్ మినిట్ అంటున్నాడు ! నిజంగా ఒన్ మినిట్‌లోనే తెచ్చేస్తాడేవిటి?" అంటూ నవ్వేసాడు రామారావు. మరుక్షణంలోనే కాఫీ తెచ్చి టేబిలుమేద వుంచాడు సర్వర్.

"నిజంగా ఒన్ మినిట్‌లోనే తెచ్చాసావే ?" ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు శేఖరం.

"మా హోటలు అంతే సార్ ! ఒన్ మినిట్ అంటే ఒన్ మినిట్ ! అరవై సెకండ్లు ! లేకపోతే పాసింజర్లు చాలా యిబ్బంది పడిపోతారు ! ఒక్క నిమిషం ఆలస్యం అయితే ఒక్కొక్కప్పుడు కొన్ని రోజులూ నెలలూ వెయిట్ చెయ్యాల్సి వస్తుంది ! ఎంతోమంది బస్సులు తప్పిపోతారు. ట్రెన్ను మిస్సవుతారు ! ఇంటర్వ్యూలు పోతాయ్ ! ఒక్కొక్కప్పుడు వుద్యోగాలు వూడతాయ్! మమ్మల్ని తిట్టుకొంటారు సార్! అందుకే టైమ్ ఈజ్ టైమ్!".

నవ్వుతూ చిన్న వుపన్యాసంలాంటిది యిచ్చాడు సర్వర్.

" హారి పిడుగా ! మాకంటే నీవే నయం !" పైకే అనేసాడు శేఖరం వాడిచ్చే బిల్లు అందుకొంటూ.

కాఫీ తాగుతూ మాటలు మొదలు పెట్టాడు శేఖరం.

"చూడు బ్రదర్ ! ఈ "ఒన్ మినిట్" అన్నది ఒక కేవలం వూత పదం లాంటిదే. అవతలివాణ్ణి అకొట్టుకొందుకి వాడే మాట మాత్రమే ! మొన్న ఏమయిందనుకొన్నా వ్ ! నేను మా మామయ్యా కల్సి, మామయ్య పనిమీద హోం మినిష్టర్‌గారింటి వెళ్ళాం. ఆయన సాదారంగా ఆహ్వానించి వో గదిలోకి తీసుకెళ్లారు. సోఫాలు చూపించి కూర్చోమన్నారు. ఆయన కూడా మా కెదురుగా మరో సోఫాలో ఆశీనులయ్యారు. కుశల ప్రశ్నలయ్యాయ్ ! అంతలో మరొక జట్టు ముగ్గురు వచ్చారు మినిష్టరుగార్ని చూడ్డానికి. "ఒన్ మినిట్ ప్లీజ్ !" అని మాతో చెప్పి వాళ్లకెదురువెళ్లి మరొక గదిలోకి తీసుకువెళ్లారు. గంటన్నర పోయాక తిరిగివస్తూ.

"క్షమించాలి ఆలస్యం అయితే !" అన్నారు ఆ చిదానందమూర్తి. మమ్మల్ని మర్చిపోయారేమో అని భయపడుతున్న మేము "పోనీలే తిరిగివచ్చారు !" అని సంతోషపడ్డాం ...

"అబ్బే ! ఆలస్యం ఏవీ లేదండి !" అనేసాడు మా మామయ్య కార్యశూరుడుకాబట్టి. అని ఖాళీగ్లాసుని టేబిలుమీద వుంచి మరలా చెప్పడం మొదలు పెట్టాడు శేఖరం.

" అంతవరకూ యెందుకు ? నిన్నటికి నిన్న ఏమయిందనుకొంటావ్ ! మన స్టెనో కూతురురికి జ్వరంగావుంటే డాక్టరు దగ్గరికి వెళ్లాం ! ఆయన థర్మామీటర్ని అమ్మాయి నోట్లో పెట్టారు. అంతలో పక్కగదిలో వున్న ఫోను మ్రోగింది. ఆన్సరు చేయడానికని లేచి "ఒన్ మినిట్ ప్లీజ్ !" అన్నారు. గదిలోని పోయి ఫోన్ ఆన్సరు చేసారు ఆ వెళ్లడం వెళ్లడం ఎంతకు తిరిగి రాలేదు ! థర్మామీటరు అమ్మాయి నోట్లోనే వుండిపోయింది ! ఎంక్వయిరీ చేయగా తేలిందేవిటంటే ఎవరో ఎమ్మెల్లే గారికి తలనొప్పిగా వున్నట్లు అనుమానంగా వుందిట ! వెంటనే వచ్చి చూడమని ఫోను చేసారట ! ఆయన్ను చూడ్డానికి స్కూటరుమీద డాక్టరుగారు అలాగుననే వెళ్లపోయార్ట గజేంద్ర మోక్షంలో శ్రీకృష్ణునిలా ఆయన తిరిగి వచ్చేసరికి మూడు గంటలు పట్టింది. అప్పటికి ఆ అమ్మాయి జ్వరం కూడా తగ్గిపోయింది" అని చెప్పి నవ్వేశాడు శేఖరం. రామారావుకూ నవ్వొచ్చింది. వాచీ చూసుకొని "మనం ఆఫీసు వదిలి ముప్పై నిమిషాలయింది !" అన్నాడు.

స్నేహితుని వైఖరి చీకాకు కల్గించింది శేఖర్ కి. "వాట్ మాన్ ! ఆ రామనాథం గోదావరిలో కాకపోతే క్రృష్ణాలో పోతాడు ! మన పని మీద నేవీఁ రాలేదుకదా !" అంటూ వీధి గుమ్మంలోకి చూసాడు అలవోకగా.

"కొంప లంటుకొన్నట్లుగా వచ్చేస్తున్నాడు రామనాథం!" అన్నాడు.

"బాబూ ! ఆఫీసరుగారు యింటికిపోయే ప్రయత్నంలో వున్నార్ట! తమరర్జంటుగా రావాలి" రొప్పుకొంటూ చెప్పారు రామనాథంగారు.

"మీరు వెళ్లండోయ్! బిల్లు చెల్లించి నేను తాపీగా వస్తాను!" లేచాడు శేఖరం.

హోటలు మెట్లు దిగుతూండగా ఎదురుగా ఆఫీసరుగారి జీపు దూసుకొనిపోయింది. ఆ జీపులోవున్న ఆఫీసరుగార్ని చూసి మాటామంతీ లేకుండా నిలబడి పోయారు ఆ యిద్దరూ.

" ఇప్పుడు వెళ్లింది ఆఫీసరుగారి జీపులా వుంది !" వెనుకనే వెళ్లిన శేఖరం అన్నాడు నొచ్చుకొంటూ.

"అవునుబాబూ ! కొంప మునిగిపోయింది ! రేపు రెండో శనివారం ! ఎల్లుండే ఆదివారం !" బావురుమన్నారు రామనాథంగారు. ఆయనకి కన్నీటి పర్యతం అయింది. అపరాధిలా తల వొంచుకున్నాడు రామారావు. వారిని గమనించిన శేఖరమూ భాధపడ్డాడు.

"అయ్యా రామనాథం గారూ ! ఏదో పొరపాటు జరిగిపోయింది ! సోమవారంనాడు ఫస్టు బస్‌లోనే రండి !....." అని యింకా ఏదో చెప్పబోయాడు శేఖరం.

సగంలోనే అందుకొన్నారు రామనాథంగారు. ఈరోజు ఫస్టుబస్‌లోనే రావాలని యింటి దగ్గర బయలుదేరా! బజారులో ఒక మిత్రుడు బాతాఖానీకి తగులుకొన్నాడు. ఒక్క నిమిషంలో బస్ తప్పిపోయింది. రెండోబస్‌లో వచ్చా రెండు గంటలు అలస్యంగా !".

"ఒన్ మినిట్‌లో తప్పి పోయారన్న మాట!" ఆలోచిస్తూ అనేసాడు శేఖరం.

"క్షమించండి రామానాథంగారు! సోమవారం పది గంటలకల్లా

దయచేయండి! మీకు కుదరకపోతే మీ అబ్బాయిల నెవరినయ్యా పంపండి! ఆఫీసరుగారిచేత సంతకం చేయించి శాంక్షన్ రెడీగా ఉంచుతా ! ఆ రోజే మీరు కాష్ చేసుకోవచ్చు! అయామ్ ఎక్స్ట్రీమ్లీ సారీ!"

క్షమాపణ అర్థించాడు రామారావు.

"సోమవారం తప్పకుండా పనయేలా చూడండి బాబూ ! మంగళవారం రెండువేలు పట్టుకెళ్ళి మగపెళ్లివారికీయాలి ! లేకపోతే నా పరువుపోతుంది!"

బ్రతిమాలారు రామనాథంగారు. "ష్యూర్ ! ష్యూర్ తప్పకుండా !" అభయం యిచ్చాడు శేఖరం.

❖ ❖ ❖ ❖ ❖

ఆఫీసు మెట్లెక్కుతున్న రామారావు కెదురుగా వెళ్లి.

"గురూ ! కొంప మునిగింది ! ఆఫీసరుగారు హైదరాబాద్ కాంపు వెళ్లారు. నాలుగు రోజులుదాకా తిరిగి రారుట !"

దుర్వార్త అందచేస్తాడు శేఖరం.

నవనాడులూ కృంగిపోయిన రామారావు భారంగా అడుగులో అడుగు వేసుకొంటూ తన సీటులో చతికిలబడ్డాడు. వెనుకనే వెళ్లాడు శేఖరం.

"రామనాథంగారికేమని చెప్పడం?" మిత్రుని కళ్లలోకి చూస్తూ నిస్పృహగా అడిగాడు రామారావు.

"అదిగో ! రామనాథంగారొస్తున్నారు ! నీవేమి మాట్లాడకోయ్ ! ఆయనతో నేనే చెబుతా !" అని ధైర్యం చెప్పి రామనాథంగారికి ఎదురుగా వెళ్లి నమస్కారం చేసాడు శేఖరం.

"ఈ వేళ ఫస్టుబస్‌లోనే వచ్చినట్లున్నారే!" పలకరించాడు.

"అవును బాబూ ! మొన్ననయిందిగా ప్రాయశ్చిత్తం !" అంటూ రామారావును సమీపించారు.

మౌనంగా నమస్కారంచేసి కుర్చీ చూపించాడు రామారావు.

"ఏవిటో ! రామారావుగారీవేళ అదోలా వున్నారు !" డబ్బు అందుతుందన్న హుషారులో పలకరించారు కుర్చీలో కూర్చుంటూ.

"ఏవీ లేదండి ! తల నొప్పిగా వుంది !" జవాబిచ్చాడు - శేఖరం తనూ వో కుర్చీలో నా ఎదురుగా కూర్చుంటూ, నా పని అయిపోయినట్టేనా బాబూ! అతృతగా అడిగారు.

రామారావు సమాధానం చెప్పకపోవడంతో కంగారు పడ్డారు. శేఖరం మొహంలోకి చూసారు.

" మీ అమ్మాయి పెళ్లి యెప్పుడన్నారు ?" అడిగాడు శేఖరం ఆయన ప్రశ్నకు జవాబు చెప్పకుండా.

"పదిరోజులుంది బాబు ! ఇరవై రెండో తారీఖున పెళ్లి !" చెప్పారు జారిపోతున్న కళ్ల జోడును ఎగదోసుకొంటూ.

"అయితే నాలుగైదు రోజుల్లో అందితే చాలందటారా ?" - అడిగాడు శేఖరం.

"లేదు బాబూ! రేపు మిగతా డబ్బుయిస్తానని నిన్ననే చెప్పివచ్చా! లేకపోతే నా పరువు పోతుంది ! నా పిల్ల బతుకు పోతుంది!" లబోదిబోమన్నారు.

"ఆఫీసరుగారు హైదరాబాద్ క్యాంప్ వెళ్లారు! నాలుగు రోజులుదాకా తిరిగి రారు!" నాన్చుతూ చెప్పాడు శేఖరం. దోషిలాతన దృష్టిని ప్రక్కకు మరల్చుకొని

"నా కొంప నిలువునా కూలిపోయింది రామారావుగారు !" గుండె బాదుకున్నారు. మౌనంగా ఉండిపోయాడు రామారావు. చటాలున కుర్చీలోంచి లేచాడు శేఖరం. అతనివైపు చూసారిద్దరూ.

"రామారావు గారు ! దీని కంతటికీ కారకుణ్ణి నేను! మీరు అప్రతిష్టపాలు కాకుండే చూసే బాధ్యత నాది!" అన్నాడు దృఢంగా.

ఆశగా చూసారిద్దరూ ఏమి చెబుతాడోనని.

"మీకిప్పుడు అర్జంటుగా ఎంతకావాలి ?" "రెండువేలు కావాలి బాబూ! మిగతా సొమ్ము నాలుగు రోజులు తర్వాత అందినా పర్వాలేదు!" లేచి నిలబడి ఆర్ద్రంగా సమాధానం యిచ్చారు.

"లోన్ ఎంత శాంక్షన్ అయిందోయ్?" మిత్రుణ్ణి అడిగారు శేఖరం.

" అయిదు వేలు!" చెప్పాడు రామారావు. "ఆల్‌రైట్ ! నాతో రండి ! ప్రస్తుతానికి మీ కర్జంటుగా కావల్సిన రెండువేలూ బాంక్‌నుండి డ్రాచేసి యిస్తా! మీ లోను కాష్ అవగానే నా డబ్బు నాకిచ్చేయండి ! జరిగిన పొరపాటుకి చాలా విచారిస్తున్నా ! మీరు నన్ను మనసారా క్షమించాలి !".

శేఖరం మాటలకి ఆశ్చర్యపోయాడు రామారావు ! శేఖరంలో భగవంతుని చూసారు రామనాధంగారు.

"బాబూ! మీ పొరపాటు కాదు ! ఇదంతా నా దురదృష్టం ! అయినా శేఖరం బాబు ఆదుకొంటున్నారు ! మీరేమీ చింతించకండి !" ఓదార్చారు రామారావుని.

"రండిసార్ ! బాంక్‌కి వెళ్దాం!" అంటూ రెండడుగులు వేసి వెనక్కి తిరిగాడు శేఖరం. "ఒన్ మినిట్ లో వచ్చేస్తా బ్రదర్" అన్నాడు స్నేహితునితో.

ముసి ముసిగా నవ్వుకొన్నాడు రామారావు.

ఆంధ్రసచిత్ర వార పత్రిక
(తేది 18-11-1977న దీపావళి కథల పోటీలో బహుమతి పొందినకథ)